
Jeanne d'Armoises - Jeanne d'Arc

Autor:

Data de publicació: 02-05-2016

Dimonis de Armoises

"Culturalment Geek", ha informat la publicació al gener de 2012 d'un nou còmic que representa la fantàstica història de Joana d'Arc - Joana d'Armoises.

Rouen, 1431: es cremà la bruixa d'Orleans 30 de maig de la donzella d'Orleans, privada de suport, va ser cremada viva per bruixeria pels l'Anglesos, a la vegada que s'alliberava una altra captiva, Jehanne la Guillorée. Richard, un dels seus companys de batalla, no va fer res per aturar la matança cruel. testimoni impotent, que només portarà la mort al senyor Gilles de Retz, els més devots dels seus seguidors segueixen vius. En sentir que tot havia canviat, Retz llavors va fugir de la ciutat d'Orleans i es refugià a les altes parets del castell de Tiffauges en companyia de Francesco Prelati. Uns anys més tard, ens trobem a la terra d'Anjou a Jehan de Metz i Bertrand de Pologny, dos excompanys de la pucelle, el rei Carles els acaba d'encarregar una delicada missió diplomàtica als països bretons. Com a part del seguici de Gillets de Retz, atès que els fets recents semblen haver lliurat la terra de Tiffauges a un terror profà.

Per obtenir més informació, visiteu el lloc web Culturalment Geek: <http://www.culturellement-geek.com/encyclopegreek/demons-armoises>

Imatges de Joan de Armoises

Joana d'Arc no va ser cremada!
La tesi de la supervivència de la donzella d'Orleans

La declaració anterior farà que alguns salt! Altres historiadors "oficials" o coneixedors de tota mena, va a plorar falta. però, ens estem referint només a tots els mateixos textos , el mateix testimoni. Així que ... qüestió d'interpretació? Però no reduiria la llegenda de Joan, sinó tot el contrari.

Enlloc de les cròniques i altres textos ni en els comptes reals, se l'ha anomenat "ARC". Era el nom dels seus pares adoptius, no d'ell.

A tot arreu, fins i tot en l'acte que li confereix seus braços i en els seus assajos, es diu: Joan la criada, i ella mateixa va dir que era Domrémy "Jehannette" i res més.

Més tard, es tornarà a Orleans, una ciutat que havia emès, bé després de la presumpta tortura a Rouen, sota el nom de Joana d'Armoises. de fet, s'havia casat amb un cavaller anomenat Robert Lorrain de Armoises, senyor local, amb qui més tard va viure fins a la seva mort en la mitjana edat.

No van tenir fills. Joan era més probable és hermafrodita forma rara gynandroïde es manifesta mitjançant la soldadura dels llavis majors, i per tant no podia ser penetrat i sexualment. D'altra banda, no tenia regles.

Era una filla bastarda de la reina de França, Isabel de Baviera (esposa de Carles VI) i el duc Luis d'Orleans, germà del rei, i per tant la tia del rei Enric VI Anglès, la mare era filla de França, també filla de Isabeau.

Així que ella era la mitja germana de Carles VII i els seus germans i germanes, en particular, per tant, Catherine, esposa del rei d'Anglaterra.

També era la mitjana germana de Jehan d'Orleans comte de Dunois (anomenat "el bastard d'Orleans"), el pare també va ser el duc Louis, una amante i mare d'un, Mariette d'Enghien .

També era la mitjana germana de Carles d'Orleans, noble i poeta, també fill del duc Louis i la seva dona, Valentina Visconti, i fet presoner a la batalla d'Agincourt en 1415, i va retenir durant 25 anys a Anglaterra

De sang reial, així que no podia cremar-la. llavors format una "història oficial" i van cremar un altre presoner al seu lloc.

El botxí, Geoffroy Therage, va dir que el joc era massa alt perquè va a escanyar (com era el costum) i que estava "embronchée", és a dir, la cara cobert amb una caputxa. No hauria de tenir que un s'adona que no era Joan la criada!

Així que el seu nom, "Jehanne d'Orleans", perquè la filla de la família Orleans.

Un document que revela tot això, "El llibre de Poitiers," va ser descobert a la Biblioteca del Vaticà en 1935 per l'escriptor Eduard Schneider. Bisbe Weaver, director de la biblioteca, immediatament li va demanar que no declarar públicament el seu descobriment, no destruir la llegenda del que s'havia convertit en "Santa Joana d'Arc!"

A més, no va ser condemnat a cadena perpètua, i l'empresonament en un castell, es va reduir a cinc anys.

Va ser posada en llibertat a la mort del Duc de Bedford (setembre de 1435), el regent de França per al Rei Anglès, després es va casar (coms'ha esmentat anteriorment) per la Duquessa de Luxemburg, també tia seva, a la capella del seu castell d'Arlon, el cavaller de Robert Armoises, nebot de l'Alarde Chambley, esposa de Robert de Baudricourt, capità de Vaucouleurs.

Tenir "pren l'armadura," ella encara es barrejava amb Gilles de Rais mariscal, el seu antic company d'armes, fins 1439, va ser ferit per tercera vegada, i va ser rebut aquest any a Orleans, juntament amb el rei Carles VII, el seu germà. Els comptes de la ciutat d'Orleans conserven empremtes del seu pas.

Més tard, ella vivia amb el seu marit al castell de jaulny, prop de Metz. Va morir a 1449 i va ser enterrat prop de Nancy, a la capella dreta del cor de l'Església de Pulligny-sur-Madon (sud de Toul), al costat del seu marit.

Sobre la pedra, els seus braços i el seu nom: Joan la Dama de França, esposa de Robert Cavaller de Armoises.

Hi havia dos falsos "Maidens 'Jehanne la Féronne i Jehanne de Sermaise (localitat a prop de Saumur), sinó que es

produeixen només després de la mort de Joana d'Armoises.

Tres documents (almenys) sobre aquest tema:

"Joana d'Arc no va ser cremat", per Gerard Pesme, de l'Acadèmia de la Història, ed Balzac, 1960.

"Les missions secretes de Joan el Maid" per Pierre de Sermoise, París, Robert Laffont, 1970 (descendent de la família de Robert Cavaller de Armoises, espòs de Joan).

"Problema històric en el Maid of Orleans", per D. POLLUCHE (Orleans - octubre de 1749, la impressió de Couret de Villeneuve jove, impressora du Roy).

Esperem que aquestes empentes aconseguen sacsejar els historiadors convencionals, i en particular els llibres de text expulsen aquesta llegenda tenaç.

Joana d'Armoises no era poc saludable ni un visionari, però la veritable, l'única, l'única criada de França, que estava lliurant Orleans, començant així la reconquesta de França, i la sortida definitiva dels britànics, posar fi a la Guerra dels cent anys.

Va ser ella la que també va donar a aquest país el primer esborrany d'un "sentiment nacional".

La raó que va obligar estat probablement Carlos VII per evitar la revelació del secret del naixement de la Donzella ja no existeix, i hi ha una bona raó sembla oposar-se a la divulgació d'aquest document.

Per què no fer-ho?

Una de les raons, entre altres, és que portaria incomoditat per als que volen ser titulars de la revelació de la nostra història.

No obstant això, no seria perjudicial per a la llegenda de Joana, la seva èpica, en la veritat contra, històrica i treure-li res en aquesta epopeia, en la seva persona, ni tampoc de la seva santedat.

Cada vegada són més les publicacions que hi fan referència, i la veritat és que un dia, aviat es sortirà la veritat.

Ha arribat el moment!